

Sygn. akt IV CSK 451/13

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa G. K.
przeciwko Z. Z. i E. Z.
o ustanowienie rozdzielności majątkowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 stycznia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 6 listopada 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 6 listopada 2012 r., wydanego w sprawie o ustanowienie rozdzielności majątkowej, pozwani małżonkowie Z. Z. i E. Z. wnieśli skargę kasacyjną opartą na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, które przedstawili w formie trzech pytań.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwani wprawdzie twierdzili, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, jednakże nie wykazali tej przyczyny.

Wykazanie jej wymagało przedstawienia konkretnego zagadnienia prawnego, które miało w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań.

Żadne z przedstawionych w skardze pytań nie jest istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Postawione pytania stanowią jedynie wyraz wątpliwości skarżących odnośnie do prawidłowości postępowania Sądu drugiej instancji oraz trafności rozstrzygnięcia. W istocie są to pytania o zasadność podniesionych w skardze zarzutów, a odpowiedź na nie byłaby równoznaczna z ich rozpoznaniem. Zostały one ponadto przedstawione bez wymaganej argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, budzący poważne wątpliwości bądź wywołujący w orzecznictwie rozbieżności. Analiza skargi wskazuje, że wniosek został uzasadniony w sposób właściwy dla uzasadnienia podstaw skargi. Należy dodać, że większość z postawionych pytań dotyczy kwestii dowodowych, nie zaś problemów o charakterze prawnym, których wystąpienie miałyby w zamyśle ustawodawcy uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wobec niestwierdzenia przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.